

JETHRO TULL

A NEW DAY

#126

AND REPORT 126

Ahoj, znovu se ozývají skalní fanoušci z Anglie, kteří vydávají fanzin A New Day (AND). Úvodem Martin Webb konstatuje, že je nyní skutečně co slavit a na co se těšit. Martin Barre vydal své nové 2DVD, *Live at Daryl's*, i když je otrava, že vyšlo v Americe a jen v počtu 500 ks, takže není jisté, zda na fandů v Evropě něco zbyde! Také je venku jeho *Back To Steel* na vinylu. Těž Dee Palmerová dokončuje své sólové album. Většinu nástrojů a vokálů pořídila sama, pouze s některými přidanými sborovými zpěvy pomohl Monteverdi Choir. Podle náznaků Dee to bude pravděpodobně znít hodně jako Jethro Tull. Vždyť dvě z písní byly původně napsány pro JT v 70. letech, ale nevešly se v tu dobu na LP! A navíc je hostem na albu Martin Barre. K dispozici bude pouze na CD, nikoli na webu. Brzy se dočkáme rozhovoru s Dee na toto téma...

Jethro Tull String Quartets

Trvalo to dva, tři roky, než album vyšlo. Dlouho očekávané, ale zdaleka nikoli přijímané s jednoznačným nadšením na webu a na Facebooku. Řada komentářů tradičních fandů Tull stále nestrávila odchod Martina Barre a konec Jethro Tull jako skupiny. Zdá se, že z pohledu některých bývalých fanoušků Ian Anderson teď už nic neudělá správně, každý koncert je pro ně jen „hrabání peněz“, „z nouze ctnost“, „další způsob, jak oškubat fanoušky“, „co bude dál, karaoke album?“ atd. atd. Odpovědnější lidé album akceptovali vzhledem k tomu, co představuje – další zajímavý a odvážný přístup ke skvělému repertoáru Tull, kdy byl Ian znovu připraven udělat krok do neznáma. Nadšení může trochu opadnout, když člověk vidí seznam skladeb – místo předělávek některých méně známých skladeb tu máme zase jen další „best of Tull“. Martin Webb osobně dokonce tvrdí, že podle jeho kritérií by v „best of Tull“ ale neměla chybět celá skladba A Passion Play! OK, jde o subjektivní názor, no ale co tady prý dělá Bungle In The Jungle??! Tu neměl Webb nikdy rád. Všechny pochyby z něj však spadly, když si poslechl první tóny úvodní skladby In The Past. Ta ho příjemně překvapila lanovou výraznou flétnou, a to zejména tím, že si uchoval ten „nesprávný“ styl hraní z počátků své kariéry.

Dobrý a povzbudivý začátek je následován krásně majestátní Sossity Waiting, úžasným hudebním kusem, který volně plyne... až do drsného probuzení v podobě začátku lanova zpěvu. Necháme-li stranou připomínky k jeho hlasu, je jasné, že pokud někdy existovalo album, které nevyžaduje zpěv, pak je to tohle. Omezený zpěv v této skladbě prostě ruší náladu, a dalších skladbách je přinejlepším zbytečný, a v horším případě do nich vůbec nezapadá. Navíc je předveden až skoro omluvným způsobem, vzdálen hudbě, jako kdyby interpret zpíval přivřenými dveřmi studia. Jsou zde předělávky dvou vánočních písní, Pass The Bottle a Ring Out These Bells. Ani jedna z nich není nijak zvlášť nápaditá. Ta první by beze zpěvu nebyla ničím, a tak jde jen o další verzi téhož, přitom slabší, než ty předchozí. Ta druhá je téměř zničena lanovým zvláštním vokálním refrémem. Jde o napolo šeptanou výzvu k rozhoupání zvonů, která by však zasloužila rázný a odvážný výkřik... nebo raději vůbec žádný zpěv. Konec pak je plochý a naprosto bez vyvrcholení; přitom byla píseň natočena v kostele, zpívá se v ní o zvonech ... proč tam sakra nějaké ty zvony nedali!? – ptá se Webb. Pokud Vám tohle vše zní tak trochu negativně, tak by nemělo, protože těchto pár výhrad má zanedbatelný význam v celkovém Webbově nadšení z alba jako celku. Hrál ho již mnohokrát a hrozně se mu líbí. Aranže Johna O'Hary daly lanovým písním jakýsi osobitý, jakoby trhavý charakter. Mohlo to dopadnout jinak, ale místo hrozící nenáročné poslechové hudby z kategorie obchodákových hudebních kulis jde naštěstí o pulzující a vzrušující předělávky klasického repertoáru Tull. Jsou méně libozvučné, než někdejší bohaté orchestrální aranže z pera Davida Dee Palemera, ale ladně plynou mezi melodickou a téměř disharmonickou hrou, čímž nabízejí veskrze příjemný poslechový zážitek. Vrcholem je pro Webba skladba We Use To Bach, která uvádí krásné Johnovo piano a příjemnou lanovu flétnu, pak Farm, The Fourway, překvapivě dobrá Bungle, a oba kusy, které hraje Carducci Quartet sám, Velvet Gold a Songs And Horses, i když tato poslední zmíněná skladba trochu trpí lehce nemotorným přechodem mezi oběma částmi. A dokonce i na jinak výborném We Used To Bach je problematickým zpěv, příliš vzdálený, nasazený příliš vysoko, prostě neadkvátní. V myslí Martina Webba přitom zní slova recitovaná tím plným, hlubokým tónem lanova mluveného hlasu, který by se sem podle něho hodil spíše.

Přestože si Webb postupem času na vokální pasáže zvyká (kromě Aqualungu), stále trvá na tom, že album by bylo mnohem lepší zcela beze zpěvu. Podle reakcí na starém webu (?) se prý **nikomu** zpěv nelíbí, a překvapivě mnoho fandů dokonce album prostě odmítlo jako nevýznamné, a velké množství ho dokonce označuje za „hrozné“. „Nevím, co lidé čekali“, říká Webb, „ale z mého pohledu album předčilo očekávání“. Jasně, nejde o tullovskou klasiku, už proto, že to vůbec není album Tull, ale je velice příjemné. Je částečně podobné albu Divinities, a Webb by rád slyšel více takové hudby, ať už více přepracovaných Tull (beze zpěvu), a nebo raději nové kompozice, ať už s vokálem nebo bez. Ale nechme prý teď lana pracovat na jeho současných studiových projektech. A zdá se, že album má i komerční úspěch. Na žebříčku klasické hudby Billboardu je na prvním místě, a na žebříčku středního proudu též. Takže nemůže být špatné...

Odhlédneme-li od hudby, tak na obalu natištěné pořadí skladeb je zpřeházené. Za normálních okolností by se booklety a obaly měly natisknout znova, jenže v tomhle případě společnost Pledge Music nechala předem stovky výtisků podepsat a tyto prodala za vyšší cenu – takže nový tisk nebude. Webb to kritizuje a říká, že u takto pečlivě plánovaného marketingu jde o vskutku bizarní pochybení. Skutečné pořadí skladeb:

- 1) In The Past
- 2) Sossity Waiting
- 3) Bungle
- 4) We Used To Bach
- 5) Farm, The Fourway
- 6) Songs And Horses
- 7) Only The Giving
- 8) Loco
- 9) Pass The Bottle
- 10) Velvet Gold
- 11) Ring Out These Bells
- 12) Aquafugue

Ian původně navrhoval, že letos bude odehráno pár živých představení na podporu alba, v katedrálách a kostelích, ale bohužel se na to nenašel čas. Teď říká, že možná příští rok, ale s těmi všemi rozpracovanými projekty se to zdá nepravděpodobným. Nicméně už vyšel propagační leták alba dokonce s daty vystoupení kvarteta a způsobil na některých místech zmatek. Například contactmusic.com píše toto:

Ian pojedje s 'Jethro Tull: The String Quartets' letos na turné, půjde o vystoupení v divadlech USA ve městech jako Orlando, Baltimore, Chicago, Austin, Grand Rapids a Albuquerque. Turné zahájí 23. 5. 2017 show v Red Butte Garden v Salt Lake City, Utah, a ukončí 11.11.2017 v Mizner Park Amfiteátru v Boca Raton na Floridě. Ne, nepojede. Uvedená vystoupení jsou ve skutečnosti The Best Of Jethro Tull v podání lana Andersona...

Ian už je daleko s psaním a nahráváním demo nahrávek nového alba pro rok 2018, tedy další nabitý rok, kdy také vyjde mistrovská práce Stevena Wilsona Heavy Horses. Příští rok je také rokem 50. výročí existence skupiny, a čeká nás spousta vzrušujících (a pro některé ne až tak vzrušujících) akcí, kterými to oslavíme. Nezapomeňme na možné / pravděpodobné DVD a CD z turné Rock Opera, které má vyjít snad ještě letos. A před tím vším máme nádhernou vyhlídku na další úžasnou kelekcí Tull – remasterované Songs From The Wood z dílny Wilsonovy (*informace viz nedávno zaslaná členstvu FCJT, doplním snad jen, že jako jeden bonusů je tam skoro 9 minutová skladba Old Aces Die Hard, klasický kus Tull ze 70. let, který je tak dobrý, že se dá jen těžko věřit, že nenašel cestu na desku, a zůstal 40 let skryt. Anderson vysvětluje, že byla schránka s nahrávkou omylem nazvána Dark Ages ale nešlo o skladbu, která se nakonec dostala na album Stormwatch, nýbrž o pracovní název Old Aces...96-ti stránkový booklet zahrnuje všechny obvyklé poklady a m.j. článek arcidruida Stevea Jeala o folklórním kontextu alba Songs From The Wood... pozn. překl.*)

Následuje informace Webba o Andersonových loňských vánočních vystoupeních ve Worcester Cathedral, 14. 12. 2016 a Winchester Cathedral, 16.12. 2016 a rezeze show Mandoki Soulmates z 3.3 2017 s hostem IA.

Je čas si zanadávat

Je skvělé, že lidé na celé Zemi mohou šířit moudra a znalosti masám, posílat urgentní informace v řádu sekund, a udržovat obyvatelstvo v obraze. Stejně tak ale může každý nasraný rejpal šířit dezinformace a lži. A tak je to v menším měřítku i v komunitě Jethro Tull community. Držáci, kteří vedou stránky The Jethro Tull Forum, The Jethro Tull Board, The Jethro Tull Group, The Boy Scouts Manual atd. dělají fantastickou práci v oblasti informovanosti o Tull. Bohužel ale u každého dobře míněného příspěvku se vždy objeví troll nebo jen prostý rapl, snažící se přerušit smysluplnou diskusi ať už plivancem, nadávkou nebo pouhou blbostí. Adminové skupin mažou nevhodné příspěvky a zakazují přímočaré sprostáctví, ale samozřejmě hloupost nezakážeš. Proto nacházíme téměř u KAŽDÉHO tématu nakonec výlev zlosti a nadávek, protože každá konverzace vede neomylně k tématu odchodu Martina Barre a k tématu hlasu lana Andersona. Bez ohledu na to, jaké bylo původní téma, vždycky to tak skončí. Je to škoda, a je to také důvod, proč nemá cenu trávit na těchto stránkách moc času. Jakmile se objeví téma "Bez Martina to NEJSOU Jethro Tull", David Rees diskusi opouští. A běda tomu, kdo umístí na YouTube klip se zpívajícím lanem. YouTube opravdu nikomu moc nepomáhá, ale každý tam prostě musí být, a nelze popřít, že lanův hlas zní na vytržení klipu hrozně. Ian je křepký 70-ník, takže i bez problémů, které s hlasem má od roku 1984, jeho hlas už nemůže být tím, čím byl. Někdy se mu daří, někdy ne, a komu to vadí, tak ať na koncerty nachodí. Spousta lidí toho opravdu nechala právě z těchto důvodů, ale Rees nechápe, proč mají potřebu ventilovat na Facebooku své urážky. Domnívá se, že Ian našel nedávno skvělé řešení tím, že angažoval Ryana O'Donnella, a také Unnar, i když na dálku. Kéž by v tom pokračoval, i když i tahle výpomoc byla kritizována. Zdá se, že spousta „fanoušků“ prostě chce, aby už odešel na odpočinek a „zachoval jim krásné vzpomínky“. Rees osobně také trpí, když vidí, že pokračující vystupování ničí vzpomínky na slavné dny, ale sám za sebe by raději viděl koncert „zmenšených“ Tull, než žádný. Což nás vede k tématu...

Hra na jména

Zdaleka největším tématem na síti je použití názvu Jethro Tull. Skalní fanoušky celý ten scénář pěkně štve. Ti ostatní jsou prostě jen zmateni – a mají pravdu. Pokud už Jethro Tull jako kapela neexistují, tak co nám říkají všechny ty plakáty, na kterých se název skupiny objevuje? Fakta a teorie jsou dost jasné. Jethro Tull zahráli (zatím) svůj poslední koncert 31. července 2011. To je skoro před šesti lety, tedy před dlouhou dobou, za kterou si na to lidé mohli zvyknout. Tedy byli by si zvykli, kdyby šlo o jasný a rozhodný krok, ukončení jedné éry a začátek jiné. Jenže nic takového se nestalo.

Začalo to lanovým rozhodnutím nahrát TAAB2 pod svým jménem; je samozřejmě jeho právem, dělat si se svou hudbou co chce, ale nahrát pokračování jedné z tullích nejznámějších kultovních desek jako 'sólový' umělec, to vzbudilo nevoli, a to nejen Martina Barreho, který představoval dlouholetou a vitální součást zvuku Jethro Tull. A jméno kapely nebylo zdaleka odloženo – věc nahrál „Ian Anderson z Jethro Tull“, psáno stejně velkými písmeny. Následně vyšlo de luxe vinylové vydání TAAB 1&2, a hřbet obalu opět hlásal Jethro Tull. Následná turné uváděla velice razantně název Jethro Tull též. Dobrá, Ian Anderson je Jethro Tull, ale pokud ho už opravdu jméno štvalo, jak všude rozhlašoval, proč se ho nevzdal zcela? Rees se domnívá, že se rozhodl u TAAB začít se změnou názvu, protože každý věděl, o co jde – nikoli o radikální změnu stylu, ale něco zřetelně tullovského, jen bez Martina Barre. Jako plán to bylo opravdu prohrané, a skvěle to zafungovalo. Na Homo Erraticus se Jethro Tull na albu vůbec nezmiňovali, ale na následném turné se jejich jméno opět zhusta skloňovalo, a velikost písma se u jména Ian Anderson stále zmenšovala, zatímco název Jethro Tull se postupně zvětšoval. No, a na konec přišla Rocková opera JETHRO TULL (zemědělský novátor). Ale no tak, zase se nezbavujeme nechtěného jména, naopak jde o další příležitost, jak ozdobit plakáty názvem Tull. Tyto konkrétní koncerty se střídaly s vystoupeními klasického repertoáru Jethro Tull, takže jsme tu měli buď Rockovou operu «JETHRO TULL hranou lanem Andersonem», nebo *Iana Andersona hrajícího „Best of Jethro Tull“*. Ano, dobře, my tomu rozumíme, ale obecnost bylo zmateno plakáty „Rocková opera“, takže se z nich brzy stal program «JETHRO TULL v podání Iana Andersona» na rozdíl od programu *Ian Anderson hraje „Best of Jethro Tull.“* A to jako není matoucí? Pardon, lane, ale bohužel je...

Hloupé je to, že nic takového nebylo nutné. Anderson přece mohl na 99% pokračovat s jakoukoli sestavou pod názvem Jethro Tull. Ano, dokonce i bez Martina Barreho. Ian kdysi v roce 1987 prohlásil, že bez Martina Barreho by nemohli být žádní Jethro Tull. Pokud je tohle ten důvod, proč se rozhodl jaksi opustit název, pak jde opravdu o férové rozhodnutí a znamení velkého respektu k Martinu Barre. Rees opakuje, že neví, proč se Ian rozhodl Martina propustit, a považuje to za obrovskou chybu úsudku. Na druhé straně asi Anderson své důvody měl, a asi byly dostatečné k tak drastickému kroku. Autora článku je z toho smutný, přál by si, aby byli stále spolu jako Tull, ale stává se.

Dvě strany mince jsou jasné; Florian je skvělý kytarista, ale není to žádný Martin Barre, a proto show nejsou tak dobré, jak by mohly. Stejně tak ona dvě alba, která Ian vydal od doby rozpuštění Tull. Není to míněno jako kritika Floriana, jen vyjádření přesvědčení, že Martin je vyjimečným, pokud ne přímo nejlepším kytaristou, a jeho unikátní zvuk byl jednou z hlavních složek Tull po celá desetiletí. Chybí mi, říká Rees... A myslí si, že nám chybí všem. Na straně druhé má současný scénář i své výhody. Ian více méně řekl, že TAAB2 a Homo Erraticus by nikdy nevznikly s Martinem v kapele. Je jasné, že někomu by to mohlo být jedno, ale obě alba jsou dobrá a je skvělé, že Ian znovu našel svou touhu psát a nahrávat nový materiál. Budme k sobě upřímní, po albu Dot.com Jethro Tull jen proplouvali obehřávanými stále stejnými věcmi, a začínala to být nuda. Pokud by se nic nezměnilo, nic nestalo, byli bychom šťastnější? - ptá se Rees. Někteří z nás možná ano, ale dozajista většina fandů nikoliv. A nebyl by šťastnější ani Ian a rozhodně ani Martin – člověk a kytarista, který se dnes znovu narodil. Martin přiznal, že se s Tull ke konci již otravoval, protože hrál na koncertech menší roli, a stále ten starý repertoár. Ironií zůstává, že Martin by se velice rád zapojil do dvou nových alb a koncertů... Takže dneska máme dvě kapely, Ian hraje Jethro Tull tak, jako dosud (s jiným kytaristou) a Martin Barre se svou senzační kapelou všude sklízí nadšené ovace za absolutně fantastické předvádění tullovské klasiky, svého vlastního materiálu a několika skvělých předělávek. Dalo by se říci, že s Tull promarnil posledních deset let, a že miluje každou minutu svého nového podnikání. Přesto je internet stále zaplaven výkřiky „*Budou Ian s Martinem ještě někdy znovu hrát spolu?*“ a „*Budou ještě hrát Jethro Tull?*“. Na první otázku Rees odpovídá téměř jistě, že ne. Jedinou teoreticky možnou věcí, která by mohla takové opětovné spojení vyvolat, by bylo uvedení Tull do dost trapné a v zásadě nevýznamné Rock'n'rollové síně slávy. Otázka druhá... Tull by mohli znovu hrát, ale bez Martina Barre. Připomeňme si, že Florian už hrál jako kytarista Jethro Tull na několika vystoupeních, když nebyl Martin k dispozici, nebo se mu nechtělo. A klíč nám může dát také nedávný rozhovor s Ianem Andersonem pro časopis Billboard:

„Pro mě představují Jethro Tull repertoár“, vysvětluje Anderson. „Je celkem jasné, že skupina už neexistuje, a existovat nemůže. Nejde ani tak o muzikanty, jako spíše o rozsáhlý program, který na turné hraji. Takže pokud nahraji zbrusu nové album, půjde o Jethro Tull jen v tom smyslu, že půjde o styl Jethro Tull. Ať už to vydám či nevydám pod názvem Jethro Tull nebo Ian Anderson. Opravdu jsem na to ještě zatím nemyslel.“

Ano, slyšeli jsme poznámky o „repertoáru“ už mockrát, ale zmínka, že by nové album mohlo být vydáno pod názvem Jethro Tull je nová, a vcelku potvrzuje Ianův názor, že ON je Jethro Tull. A dává to smysl...

A pak tu máme ten útržek rozhovoru pro eonmusic.com:

Chtěl jsem se tě zeptat na stav Jethro Tull jako skupiny; je s ní skutečně konec? No, skupina Jethro Tull představuje za ta léta vlastně 32 různých členů, a z tohoto pohledu je opravdu rozpuštěna. Ti kluci, kteří tam hráli v 70. letech, když kapela dosáhla největších úspěchů, už jsou pryč. Zůstal z nich už kromě mě jen jeden, který ještě dělá muziku. Ostatní to už s hudbou vzdali před mnoha a mnoha lety. Jsou také členové, kteří už bohužel nejsou mezi námi. Takže o tom velkém souboru členů Jethro Tull se dnes nedá mluvit jako o 'skupině' Jethro Tull, protože by to znamenalo mnoho různých věcí... Já jako jediný, kdo z raných dob zůstal, přemýšlím o 'Jethro Tull' jako o repertoáru; myslím na Jethro Tull jako na všechny ty lidi, ale když dnes hraji, předvádím 'hudbu Jethro Tull'. Vezmeme-li si Mozarta nebo Beethovena, nejsou to pro nás 'ti muži'; ale jejich repertoár. Říkáme „miluju Beethovena“ – a přece to neznamená, že milujeme Ludwiga Van Beethovena, máme na mysli, že milujeme jeho hudbu, repertoár, který po sobě nechal, protože ten ve skutečnosti nakonec lidi definuje. Podíváme-li se na Jethro Tull ve smyslu hudebním, pak jde o velkou skupinu lidí, a o repertoár. Je-li na plakátě Jethro Tull, znamená to hudbu Jethro Tull, a nikoli nutně konkrétní soubor muzikantů. Nemůže to tak být, aniž by to nebylo jaksi nereprezentativní, ne po 49 letech.

Porovnání s Mozartem / Beethovenem je aktuálně brilantním příkladem, dokud si nepředstavíme, jak by Ian reagoval na koncertní plakát tohoto znění:

JETHRO TULL

performed by Bert Scroggins
(Jethro Tull hraje Bert Scroggins)

Jak vidíte, NENÍ to jen o repertoáru. Stále nevím, co si o tom mám myslet - mudruje David Rees - jedna má část tleská rozhodnutí, že to bez Martina nebudou Jethro Tull, ale ta druhá se ptá, jaký to má smysl? Je zřejmé, že Ian Anderson bude i nadále na plakátech označován za Jethro Tull v každém případě. Pro fanoušky to může být k naštvání, ale pro Reese, který je zároveň promotérem AND festivalu je takové pokušení pochopitelné. Značka „JETHRO TULL“ prostě vypadá na plakátě lépe a připoutá více pozornosti. Pro toho nejběžnějšího fanouškai Ian Anderson z Jethro Tull může být jen nějaký chlápek, co hrával v Jethro Tull, spíše než srdce, duše a pochodeň kapely, kterou je již po 50 let. Ve světě, kde máme tucty Hawkwindů, Barclay James Harvestů, Yesů, Wishbone Ashů atd., s tím, že mnozí členové ze všech období si osobují právo na název kapely, se zdá, že si to Ian zbytečně zkomplikoval. Nikdo by nikdy nezpochybňoval, že Tull jsou Ianovou kapelou, protože nikdy nevidíme *Jethro Tull Martina Barreho*, takže je možná, lane, na čase spolknout hořkou pilulku a stát se znovu *oficiálně* skupinou Jethro Tull. Některé fanoušky to urazí – ale ti jsou naštvání už teď, a horší už to nebude. Koncertní plakáty a upoutávky jsou teď prostě zavádějící a vyžadují vysvětlení. Lidé potřebují přesně vědět, na co vlastně jdou.

Někteří posluchači to prostě nevydýchají nikdy a budou číst jen to, čemu chtějí sami věřit; klasickým případem je v tomto ohledu plakát na Reesův vlastní A New Day Festival níže. Když se objevil, nějaký idiot napsal na Facebook hlášku „to NEJSOU Jethro Tull, to je Martin Barre!“, což je de facto přesně totéž, co stojí na plakátu... Jasně, stojí tam „Martin Barre z Jethro Tull“, ale on přece JE Martin Barre z Jethro Tull. Některé lidi prostě využijí každý argument.

OK, konec hašteření. Na konci čísla jsou koncertní data našich dvou hrdinů, kterých ještě nesporně hodně přibude, jak píše David Rees na závěr AND 126.

ČR: **Ian Anderson “Best of Jethro Tull” Setlist**

21st July 2017	Benešov	Konoopiště Castle	Czech Republic
22nd July 2017	Slavkov u Brna	Slavkov Castle	Czech Republic

A NEW DAY FESTIVAL
Mt EPHRAIM GARDENS, FAVERSHAM, KENT AUGUST 25-27
A delightful weekend in the country with good food, great beers and excellent music

FRIDAY 25th AUGUST

KING KING **JETHRO TULL'S MARTIN BARRE & BAND**
THE STRAWBS * DR FEELGOOD * PARADISE 9 * DEL BROMHAM'S BLUES DEVILS
PEARL HANDLED REVOLVER * TOMMY JUSTICE * ROCKIN' THE JOINT

SATURDAY 26th AUGUST

URIAH HEEP **BARCLAY JAMES HARVEST** **LINDISFARNE**
Martin Turner ex WISHBONE ASH * SOFT MACHINE * IO EARTH * EDGAR BROUGHTON
SOLSTICE * THE FIERCE & THE DEAD * KINDRED SPIRIT * JACKIE LYNTON * FLYING TIGERS

SUNDAY 27th AUGUST

FOCUS **SLADE**
THE YARDBIRDS * GRYPHON * HOME SERVICE * HOUSE OF X
DENNIS GREAVES & MARK FELTHAM (9 Below Zero) * OPENSIGHT
TRUE DECEIVERS * JACKIE McAULEY BAND * CHRIS CONWAY & DAN BRITTON

CAMPING, PRE-PITCHED CAMPING and GLAMPING available. FREE PARKING * WELL STOCKED BARS with a selection of real ales and lagers from 2016 award winning brewery Wantsum and 2015 award winners Canterbrew along with Britain's oldest brewery Shepherd Neame, plus 2017 award winning ciders from Kentish Pip, all @ £3.50 a pint.
FOOD & CRAFT STALLS, MUSIC WORKSHOPS & more

3DAY TICKET £96 * Day tickets from £32 * TICKET HOTLINE 0844 884 2920 or online
www.anewdayfestival.com

R2 ROCK REEL **Art CIDER** **SHEPHERD NEAME** **SHINDIG!**